

jeg godt veed, at Fredningen af samme er et meget upopulært Emne at komme ind paa, er det dog min Mening, at det maatte kunde vise sig hensigtsmæssigt at yde dette Dyr nogen Beskyttelse mod at blive helt udryddet. Men den Rante, som jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa, er særlig den, om vi ikke ved en senere Forhandling af vore Jagtlove kunde finde Anledning til ikke blot at træffe Bestemmelser med Hensyn til Liden, hvori Jagten maa øves, men ogsaa at træffe nogle videre Bestemmelser med Hensyn til Maaden, hvorpaa denne Jagt maa øves. Enhver Lodseier i Danmark har jo Ret til at jage paa sin Jord, og om at gjøre nogen Indstræmning i denne Ret kan der selvfølgelig ikke være Tale; men det er bekendt nok — jeg tror, det er en Erfaringssandhed —, at det er den mindste Del af baade de større og de mindre Lodseiere, der selv øve Jagten. Det er Andre, der med deres udtrykkelige eller stilltiende Samtykke bruge den, og derved fremkommer der en hel Del hensynsløs Jagt. Jeg tænker saaledes navnlig paa en Slags Sportsmen, som man har givet Navn af Søndagsjægere. Det er Dagdrivere og Lediggjængere, som i Reglen ingen anden Afkomst have til at være Jægere end den, at de kunne plasse med et Gevær. Hertil kommer, at i Reglen vil en forstandig Jæger ikke lægge an paa et Stykke Wildt, undtagen der er Sandynlighed for, at han med sit samlede Skud vil kunne træffe det, eller hvis han feiler det, at det da gaar helt fri. Men det er et Hensyn, som disse Folk ikke anse sig foranledigede til at tage. De plasse løs paa enhver Afstand, selv om der ikke kommer Andet ud deraf, end at enkelte spredte Hagel ramme og faare Dyret. Derved tror jeg, at en Del Wildt gaar hensigtsløst til Grunde uden Nytte for Nogen, selv ikke for de Vedkommende. Jeg betragter det som en daarlig og for Mennesker lidet værdig Fornøielse, hvis eneste Udbytte er at gjøre et staafels Dyr Skade og at tilføie det Smerte og en langsom Døds Kvaler og i hvert Tilfælde en unyttig Ildelse. Dersom jeg ikke er feil underrettet, er der i andre Lande truffet en Ordning, som sigter til at forebygge en saadan hensynsløs Jagt. Det er mig saaledes sagt — selv har jeg ingen Erfaring deraf — at i Preussen er der den Bestemmelse, at den, der vil drive Jagten i videre Udstrækning, kommer til at give nogen Afgift deraf. Man vil herved sikkre sig imod, at det ikke er løse og ledige Personer der drive Jagten. For et andet Lands Vedkommende kender jeg Forholdet bestemt, nemlig i Hannover. Der er sagt om Søn- og Helligdage forbudt. Om det er af dette Hensyn eller af tilfældige Hensyn, kan jeg ikke sige; men jeg tror nok, at det allerede vilde gjøre god Virkning i den Retning, jeg her taler om. Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt disse Bestemmelser maatte være heldige og ønskelige for os. Men jeg har kun ønsket at

henlede Tanken paa dem til nærmere Overveelse inden vi igjen skulle have vor Jagtlovgivning til Revision.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttede Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmig med 42 St.

Den fungerende Formand: Lovforslaget vil nu være at tilstille Conseilspresidenten

Man gik derpaa til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Lov om Eftertryk af 29de December 1857 (2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1191).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget i dets Helhed fattes under Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 42 St.

Den fungerende Formand: Lovforslaget vil nu være at tilstille Conseilspresidenten.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af Forslag til Lov om Vederlag for Kontorholdsudgifter til forskjellige Retsbetjentembeder.

(2den Behandling findes i Tidenden Sp. 1192).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget i dets Helhed fattes under Forhandling.

Ingen begjærede Ordet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges enstemmigt med 42 Stemmer.